

# Recensie Geboeid Prometheus

woensdag 13 januari 2016 Bourla Antwerpen Bert Hertogs



Foto: [Bloet](#)

Geboeid Prometheus gaat over oppergod Zeus die Prometheus aan de rots laat vastketenen, een adelaar op hem afstuurt om aan zijn lever te pikken, die 's nachts zal groeien, waardoor de vogel elke dag opnieuw komt om de god te blijven pijnigen. Een handeling die dagelijks zal terugkeren. Reden waarom Zeus dit doet is omdat Prometheus weet hoe Zeus van zijn troon kan gestoten worden en dit ook zal gebeuren door zijn eigen bloed. Pas wanneer Prometheus zijn geheim blootgeeft, zal de dagelijkse foltering ophouden. Maar Prometheus houdt voet bij stuk. Het werk kaart vooral

onrechtvaardigheid aan, straffen die niet in verhouding zijn met wat mispeuterd is ook. Prometheus stal het vuur van de goden en gaf het aan de mensen waardoor beschaving, wetenschap en kunst ontstonden. Over hielenlikkers op de Olympus (die met velen zijn) en zij die een keer gewoon hun gedacht zeggen. Op dat vlak heeft de Griekse tragedie van Aischylos waarop het stuk gebaseerd is nog nauwelijks aan actualiteit ingeboet.

Openen doet Jan Decorte met een kleine hommage aan David Bowie voor de voorstelling start. “Look at me now I’m in heaven” zingt ie breekbaar, lang niet helemaal toonvast, als een oude man. In vier stoelen, alsof het redderstoelelen zijn aan een zwembad in hout, nemen de vier acteurs (Jan Decorte, Sigrid Vinks, Sara De Bosschere en Michael Vergauwen) plaats. De taal van Decorte is kort, bondig en helder. Ook al heeft de theatermaker zijn eigen theatertaal, letterlijk ook, toch heeft die geen ondertitels nodig om duidelijk te maken wat hij bedoelt.

Opmerkelijk ook hoe efficiënt en gebald hij het nochtans zware verhaal op een toch verteerbare manier weet te brengen. De Bosschere en Vergauwen (die laatste kon in de Bourla rekenen op een aantal collega’s uit de één serie de Ridder in het publiek) zijn de dochters van Oceanus en bewegen golvend met de armen. Op die manier kan het kwartet op het podium verschillende rollen spelen. De nacht wordt dan weer uitgebeeld door blacklight op het podium en één volgspot die op Jan Decorte gericht is. Het volledige “Nessun Dorma” van Puccini uit de opera Turandot (hier in een versie van Pavarotti) horen we dan terwijl de theatermaker in stilte zacht beweegt met de vingers in de lucht. “Niemand slaapt vannacht” gaat tevens over de oplossing zoeken naar een mysterie (Ma il mio mistero è chiuso in me, il nome mio nessun saprà!) en is in deze context perfect gekozen.

Zeus wordt neergezet als een zwijgend wezen dat wel de touwtjes in handen heeft, mystiek is en tegelijkertijd macht vertoont. Net als het woord “schaduwpremier” in zekere zin. Wanneer Decorte opnieuw in zijn stoel zit, floept de witte spot terug aan en is het ochtend. Veel efficiënter dan zo een overgang tussen twee dagen tonen, én nog bijkomende betekenis meegeven, kan haast niet.

Prometheus is fier op alles wat hij de mensen geleerd heeft, de seizoenen, eten, hen leren spreken. Io, de dochter van Inachus is dan weer gestraft en omgevormd tot een koe met een distel die constant in een open wonde prikt. Prometheus zelf (Sigrid Vinks) wordt belicht met witte en gele spots die boven rond haar hangen. Het antwoord op het mysterie geeft Decorte door Leonard Cohen op de video te tonen. Na een knap staaltje spanningsopbouw van de zanger komt hij tot het antwoord: “toedamdandam ta doedamdandam” in “Tower of song”. Een deuntje dat net als de voorstelling in je kop blijft hangen.

< Bert Hertogs >